

naar vi en Gang skal til at bedømme det nuværende kirkelige Udvalgs Arbejde, at vi kunde faa at se, hvem det egentlig er, hvor mange det egentlig er, som dette kirkelige Udvalg repræsenterer.

Karen Ankersted: Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Holdgaard) rettede en direkte Forespørgsel til mig om, hvad jeg forstod ved kvindelige Sjølesørgere, og om disse maatte have Lov til at forvalte Sakramenterne. Naar jeg har talt om kvindelige Sjølesørgere, har jeg navnlig tænkt paa Forholdene her i København i de store Menigheder, hvor Præsterne har saa overordentlig meget at bestille. Jeg er af den stik modsatte Mening af den, det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) fremsatte. Det ærede Medlem mente, at Præsternes Arbejde var saa ringe, at det var meget nemt for en Kvinde at tage det samme Arbejde op som Mændene, for det viste sig jo, at Præsterne blev meget gamle, og deres Arbejde kunde altsaa ikke have nogen Indflydelse paa deres Fysik, eller rettere sagt, Meningen var, at de egentlig havde et ganske let Arbejde. Jeg tror, at det ærede Medlem særlig har Kendskab til Præster ude paa Landet, medens mit Kendskab særlig gælder Præsterne i København. Her i København ved jeg, at Præsterne i de store Sogne har saa uhyre meget at gøre og mange Gange er saa overanstrengte, at det er umuligt for dem fuldt ud tilfredsstillende at gøre Arbejdet med at komme rundt i Hjemmene og besøge syge og gamle, skønt de kunde have meget stor Lyst dertil. Det er som Hjælpere til dette Arbejde, jeg kunde tænke mig, at Kvinder godt kunde ansættes, uden at de derfor behøvede at være præsteviede.

Hvad angaar Sakramenternes Forvaltning, ja, saa kan jo enhver allerede nu forrette Daaben ved det, vi kalder en Nøddaab. Hvis man frygter, at Barnet snart vil dø, og der ikke kan blive Tid til at sende Bud efter en Præst, har enhver Lov til at forvalte dette Sakramente. Hvad derimod angaar Forvaltningen af Alterets Sakramente, ser jeg ikke, at der skulde være noget som helst til Hinder for, at en Kvinde, der sidder som Sjølesørg for en syg eller for et gammelt svageligt Menneske, skulde kunne sende Bud efter en Præst, hvis vedkommende ønsker at faa Alterets Sakramente, inden han dør. Jeg ser derfor ikke, at dette kan volde nogen som helst praktisk Vanskelighed.

Jeg vil dernæst gerne endnu en Gang betone, at jeg tror, det er en stor Misfor-

staaelse, som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) gør sig skyldig i, naar hun siger, at Præsterne har saa lidt Arbejde. Enhver Præst, der virkelig vil gøre et Arbejde, har et ganske overordentlig stort Arbejde, og der er, som sagt, Præster her i København, det ser vi jo mange, mange Gange, som bliver aldeles overanstrengte i deres Arbejde, saaledes at de i højeste Grad kunde trænge til at faa Hjælp. Jeg vil derfor ikke lade det ærede Medlems Udtalelser i modsat Retning være uimodsagte, fordi der derigennem kastes ligesom en Plet over paa vore Præster, idet disse Udtalelser gav det Udseende af, at Præsterne ikke tager deres Arbejde op med virkelig Alvor og føler deres store Ansvar overfor deres store Menigheder; en stor Del af Menighederne her i København er jo saa store, at Præsternes Arbejde dør er ganske overvældende.

Marie Hjelmer: Jeg skal gerne indrømme den ærede sidste Taler, at der her i Hovedstaden kan være Præster, der er overbebyrdede med Arbejde, men jeg ser ikke nogen Grund til, at en Kvinde med en svag Fysik netop skulde søge et af disse Embeder.

Til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmidt) vil jeg gerne sige, at den Opfattelse, som det ærede Medlem har af det enkelte Menighedsraads Forpligtelse overfor det andet, kan jeg ikke ganske tiltræde. Jeg kan ikke se nogen større Ulykke i, at en Kvinde bliver ansat i en Menighed, medens den tilstedende Menighed maaske har den Opfattelse, at en Kvinde ikke er paa sin Plads i en saadan Stilling. Vi fra vor Side hævder altid, at Menighedslivet udfolder sig rigere, hvis der bliver givet det nogen Frihed.

Det ærede Medlem optog Professor Andersens stadige Omtale af Kirkens Opløsning, hvis der skulde indsnige sig saadanne Tilfælde, som at en Kvinde blev ansat i et Præsteembede. Jeg tror, at det er en ganske overordentlig stor Overdrivelse at tro, at det vilde blive opfattet som noget formasteligt, eller at det vilde vække Strid og bevirke Opløsning i Kirken, hvis noget saadant skulde finde Sted.

Jeg vil ogsaa gerne til det ærede Medlem sige, at jeg meget godt kan se den Forskel, der ligger i at være Medhjælper i et Menighedsarbejde og at være præsteviet, men netop fordi der er denne Forskel, er det ydmygende for Kvinderne at skulle udelukkes fra Præsteembederne, idet man derved indrømmer, at Mændene staar paa et